

Chương 02

Hùng Oai Dấy Động

iếng gõ cửa phòng bên ngoài làm gián đoạn cuộc vận công điều tức bên trong của Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng vừa đứng lên, thì Công Tôn Bội Lâm đã gọi:

- Dậy đi chứ! Nhanh lên! Gia Gia đang đợi đấy!

Độc Cô Thanh Tùng cười tươi, chàng rất vui mỗi khi tiếp chuyện với Công Tôn Bội Lâm.

Chàng đáp:

- Tiểu thư đó phải không? Từ nay, tôi đã có tên họ rồi đấy nhé!

Bội Lâm hỏi:

- Tên gì thế? Có đẹp không?

- Độc Cô Thanh Tùng, còn đẹp hay không, tùy tiểu thư nghĩ.

- Ai đặt cho người?

- Liệt Mã...không! Độc Cô đại thúc đặt cho tôi đấy. Độc Cô là họ của đại thúc, còn tên thì Thanh Tùng.

- Vậy ông Độc Cô Thanh Tùng ơi, ông mau mau đến gặp Gia Gia tôi đi!

Nàng vừa dục vừa đùa mấy tiếng, Độc Cô Thanh Tùng thích thú vô cùng. Chàng cảm thấy Công Tôn Bội Lâm không bao giờ có ác ý với chàng, khác hẳn hai công tử họ Du.

Chàng đã hiểu lý do khiến Trang chủ bảo nàng đến đây gọi chàng. Lý do đó, là mảnh giấy chàng đã viết đêm vừa qua.

Trang chủ sẽ nói với chàng rằng Liệt Mã Cuồng Sanh có đến, lưu bút tích lại, bảo Song Phi Khách tạm thời ẩn mặt nơi khác...

Chàng ra khỏi phòng, theo Công Tôn Bội Lâm thẳng đến sảnh đường.

Hai Trang chủ có mặt tại đây cả hai, trở mắt nhìn chàng. Độc Cô Thanh Tùng bước tới cúi đầu chào:

- Trang chủ!

Đông Phi Khách gật đầu. Lăng Tiêu Khách cất tiếng:

- Ta cho gọi người đến đây, để báo cho người biết là Liệt Mã Cuồng Đanh đã xuất hiện trên giang hồ. Ba đại ma đầu thủ lĩnh bọn Bạch Cốt Phan, Lam Lâm Chủy Thủ, và Hắc Thiết Tử Bài hẹn ước với người, đêm nay sẽ gặp nhau tại ngoài cửa Đông thành Túc Thiên, cùng phân cao thấp.

Độc Cô Thanh Tùng hoảng kinh.

Việc Liệt Mã Cuồng Đanh tái xuất giang hồ thì chàng không lạ, vì chính chàng đã tạo sự xuất hiện qua mảnh giấy mà chàng đã viết và tìm cách lưu lại đại sảnh đêm rồi. Nhưng việc mà Tam Ma thách đấu thì chàng tuyệt nhiên không hay biết!

Tuy vậy, chàng không dám biểu lộ một cảm tưởng nào rõ rệt về cái tin vừa được nghe, chàng thấp giọng nói:

- Đa tạ trang chủ chiếu cố đến thân này. Dám xin Trang chủ cho biết tin đó từ đâu mà có?

Thương Minh Khách thoáng lộ sắc giận, thốt:

- Liệt Mã Cuồng Đanh đối với Bạch Mã Trang nào phải là chỗ xa lạ gì, tại sao đã xuất hiện nơi đây mà không chịu gặp nhau, lại còn bày chi trò lưu bút tích? Ba tín vật của ác ma treo nhan nhãn nơi chiếc tháp bảy tầng tại Vạn Phật Tự, đã gây chấn động toàn diện Túc Thiên Thành. Việc xảy ra quan trọng như thế, lại chẳng hề cho nhau hay biết, thế có ỨC CHĂNG?

Độc Cô Thanh Tùng dù có ý kiến gì cũng không dám tỏ lộ, sợ nhị vị Trang chủ khám phá hành động của mình mà thành bẽ bàng, chàng phải giả vờ hỏi:

- Mảnh giấy đêm qua nói thế nào, Trang chủ có thể cho tiểu sanh được biết chăng?

Lăng Tiêu Khách và Thương Minh Khách cùng nhìn nhau, có vẻ thẹn.

Chàng đã biết cả hai nghĩ đến việc gì rồi.

Chàng thẩm tưởng, nếu chàng có khuyên hai vị Trang chủ tạm thời di cư nơi khác, đó chẳng qua chàng quá lo ngại cho sự an toàn nơi đây bị hăm dọa từng giây từng phút, chứ chàng đâu có ý khinh thường bản lãnh của Song Phi Khách, cho cả hai thua kém bọn Tam Ma? Bởi dù sao dè dặt thì luôn bao giờ cũng tránh được lo, mà để phòng thì ít sợ.

Song Phi Khách cùng một loạt lắc đầu, cùng một loạt đáp:

- Bỏ đi việc ấy là hơn. Đêm nay, hai chúng ta sẽ mang người đến Túc Thiên gặp Liệt Mã Cuồng Sanh.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, chàng lại lắc đầu:

- Không đâu! Trang chủ đừng làm thế. Việc đó tiểu sanh có thể tự mình lo lấy, hà tất hai Trang chủ phải phân tán, lo việc khác trong lúc cần chú trọng đến cuộc bảo vệ Bạch Mã Trang? Ân nuôi dưỡng suốt mười năm dài, tiểu sanh chưa biết phải làm sao báo đền trong muôn một, giờ đâu dám làm nhọc lòng Trang chủ thêm!

Công Tôn Bội Lâm đột nhiên chen vào:

- Tôi tưởng cần cho Gia Gia đưa người đi lắm chứ? Người có tập luyện võ công đâu, nếu đến Túc Thiên, lỡ xảy ra việc gì, thì làm sao tự vệ được? Huống chi, Liệt Mã Cuồng Sanh sẽ trách cứ Gia Gia không hết lòng chiêu cố người?... Người đừng tưởng cuộc thách đấu tại Vạn Phật Tự đêm nay, ai cũng có thể đến xem, nhất là những kẻ như người không hề biết tí võ công.

Độc Cô Thanh Tùng vô cùng cảm kích lòng sốt sắng chu toàn của tiểu thơ họ Công Tôn, chàng đáp:

- Dù có ra sao đi nữa, tôi vẫn phải tìm cho gặp được người, và không dám làm nhọc đến nhị vị Trang chủ. Tuy không có võ công, song có một tấm lòng thành, trời đất sẽ chiếu giám mà hộ trì tôi, vì dù có chết, thân chết chứ lòng thành không chết.

Lăng Tiêu Khách trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc lâu, gật đầu:

- Phải lắm! Phải lắm! Thanh niên chí tại bốn phương, dù đến đấy mà người không được gặp Liệt Mã Cuồng Sanh, chuyển đi này cũng mở rộng tầm mắt giang hồ vậy!

Dừng lại một chút, Trang chủ tiếp nói:

- Bạch Mã Trang sẽ dời đến bên cạnh Hồng Trạch Hồ. Nếu không gặp Liệt Mã Cuồng Sanh, người hãy đến nơi mới, đừng trở về đây vô ích. Người hãy nhớ đấy, Hồng Trạch Hồ!

Độc Cô Thanh Tùng thấy Trang chủ bỏ ý định đưa chàng đi Túc Thiên, chàng mừng ra mặt.

Chàng mừng hơn nữa là chàng đã thuyết phục được cho Trang chủ chịu tị ẩn bọn Tam Ma. Chàng không ngờ một mảnh giấy nhỏ có thể có hiệu lực như vậy!

Chàng sẽ ít lo ngại về Trang chủ. Chàng nghĩ đến việc mình.

Chàng muốn khởi hành sang Túc Thiên ngay, bởi chàng nghĩ rằng lời thách thức của bọn Tam Ma hẳn đã đến tai Độc Cô đại thúc rồi, mà hiện tại đại thúc đâu còn võ công hòng chống trả chúng?

Dĩ nhiên, thanh danh của Liệt Mã Cuồng Sanh ngày nào vẫn còn vang dội trên giang hồ, thanh danh đó sẽ tiêu tan ngay nếu Độc Cô đại thúc từ khước cuộc thách đấu của Tam Ma. Mà nhận lời là tự đưa mình vào cảnh chết.

Độc Cô Thanh Tùng càng nghĩ đến điều đó, càng nôn nao nóng nảy hơn. Chàng không dần lòng được nữa, vội cúi mình quỳ xuống, kính cẩn trình:

- Xin Trang chủ nhận mấy lạy của Độc Cô Thanh Tùng này để chứng giám cho lòng biết ơn Trang chủ mười năm hoạn đường. Tiểu sanh xin được lên đường ngay.

Chàng làm đủ lễ, đoạn đứng lên.

Đôi mắt của chàng bỗng nhiên lóe lên một ánh sáng kỳ dị, ánh sáng của những kẻ võ công thâm hậu, luyện được tinh quang huyền diệu.

Trong một phút xúc động, chàng không kịp giữ gìn, để lộ nội gia công lực qua ánh mắt.

Vốn thuộc hàng Lục Kỳ võ lâm hiện tại, dĩ nhiên ánh mắt đó Song Phi Khách nhận thấy rõ. Cả hai toan hỏi, thì Độc Cô Thanh Tùng đã quay mình bước thẳng ra ngoài.

Lăng Tiêu Khách kinh dị, đưa mắt sang Thương Minh Khách, thốt:

- Lão đệ! Hẳn từ biệt ta, đôi mắt hẳn ngời lên tinh quang lạ lùng, điều đó tố giác hẳn đã luyện được võ công kỳ diệu!

Thương Minh Khách lắc đầu:

- Lúc lâm biệt, ai không ít nhiều xúc động? Huống chi hắn là kẻ lênh đênh coi cú. Ngoài Bạch Mã Trang ra, hắn còn ai là người thức thuộc? Cho nên, hắn phải xót cảnh thương tâm mà lệ đoanh tròn, ngời lên ánh tinh quang như Đại ca vừa bảo, chứ làm gì có nội gia công lực hàm xúc đến phản ảnh bên ngoài.

Lăng Tiêu Khách gật đầu:

- Cũng có lý! Không chừng ta lắm nhận xét cũng nên!

Đông Phi Khách liền truyền lệnh thu xếp gia vụ, chuẩn bị dời cư.

Phần Độc Cô Thanh Tùng, sau khi ra khỏi tòa đại sảnh, chàng đi thẳng về phòng, thu dọn mấy món cần dùng cho vào một bọc, mang lên vai, vào hậu đường bái biệt hai vị phu nhân, đoạn ra cổng, lên đường nhắm hướng Túc Thiên đi thẳng.

Đi được một quãng, Độc Cô Thanh Tùng nghe có tiếng gọi sau lưng:

- Độc Cô Thanh Tùng! Độc Cô Thanh Tùng!

Chàng dừng chân quay đầu lại. Thì ra Công Tôn Bội Lâm theo đến. Nàng gấp bước, vừa đi vừa thốt:

- Ta đưa ngươi một đoạn đường.

Từ nhỏ đến lớn, suốt mười năm qua, sống tại Bạch Mã Trang, chàng đắm nhuần trong tình thân mật của hai công tử họ Du và tiểu thư họ Công Tôn. Cả ba không xem chàng là kẻ ngoại nhân, dù có lắm lúc hai công tử bạo tánh sanh phũ phàng.

Chàng không khỏi có phần nào lưu luyến bầu không khí đó. Bởi dù sao thì cũng vẫn ấm áp hơn giang hồ bao la đầy man trá.

Chàng ra đi, muốn cấp tốc rời xa Trang trại, càng xa càng hay, tránh cuộc chạm mặt với Công Tôn Bội Lâm mà chàng chắc chắn là phải yếu lòng. Không ngờ, nàng theo đến. Chàng chưa xót làm sao.

Thấy chàng đứng lặng, không thốt một lời nào, Công Tôn Bội Lâm có ý phiền, nàng hờn dỗi:

- Độc Cô Thanh Tùng! Tại sao ngươi không thốt lời nào cả? Ta biết ngươi tứ cố vô thân mười năm qua, ngươi nhẫn nại quá nhiều trong niềm cô lạnh.

Độc Cô Thanh Tùng càng chua xót hơn, chàng sầm mặt xuống, tránh ánh mắt của Bội Lâm, trầm giọng thốt:

- Để qua đi những gì thuộc về quá khứ, tiểu thư ạ. Tôi luôn luôn ghi nhớ thanh tình tiểu thư dành cho tôi suốt mười năm dài. Tôi ra đi, mang theo một hình ảnh cao quý, một kỷ niệm êm đềm, tiểu thư biết cho.

Chàng dừng lại, lắng đọng nguồn lòng, tiếp nối:

- Thư thư nên về ngay, đưa đón đến bao đoạn đường rồi cũng phải chia tay, phỏng có ích gì hơn?

Lần thứ nhất, chàng gọi Công Tôn Bội Lâm là thư thư, chàng cảm thấy toàn thân rung động.

Phải, chàng rung động với tất cả cảm xúc mà chỉ có những dịp tử biệt hay sanh ly, người ta mới thốt lên được, nhưng khi thốt lên rồi, mỗi người theo lối rẽ của đường đời phân tán tận phương trời.

Công Tôn Bội Lâm nhất quyết:

- Ta muốn tiễn người thêm một đoạn đường nữa!

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Không! Thư thư không thể tiễn đưa Thanh Tùng này xa hơn nữa. Thư thư nên trở về ngay, có thể Gia Gia và Thúc Thúc đang chờ đấy. Nếu Thanh Tùng này mạng số còn dài, thì thư thư lo gì không có ngày gặp lại?

Công Tôn Bội Lâm lưu luyến vô cùng, không muốn chia tay ngay.

Độc Cô Thanh Tùng khích động mãnh liệt. Chàng không cầm được giọt lệ thương tâm, những hạt lệ chân thành vượt mí cuồn tròn theo má.

Nhưng, nhớ lại việc bên lòng, chàng cấp bách như lửa cháy mảy, vội thu lệ, nghiêm giọng nói:

- Công Tôn Bội Lâm! Tôi biết thư thư có việc phản đối với tôi, nhưng xin thư thư lượng thứ cho, vì cấp bách việc oan cừ, tôi phải ra đi đột ngột, chứ tôi nào muốn xa lánh thư thư đâu? Thư thư đừng bắt buộc tôi phải đưa ra những điều chưa thể nói...để giải thích trường hợp của tôi. Thư thư nên hiểu cho rằng, suốt đời tôi không quên hảo ý của thư thư đâu!

Công Tôn Bội Lâm đưa tia mắt thiết tha nhìn chàng, không đáp.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng cao giọng kêu lên:

- Bội Lâm thư thư! Xem kìa, Gia Gia sắp đến nơi đấy!

Công Tôn Bội Lâm giật mình, quay đầu nhìn lại phía sau, tai nghe tiếng “phát” như vó vật gì xé không gian lao đi. Nàng không để ý, chỉ chú mắt vọng về con đường cái, xem quả có Gia Gia nàng đến thật chẳng.

Nàng nhìn tận mắt, chẳng thấy bóng một lữ hành. Biết là mình bị lừa, nàng vừa quay đầu lại, vừa cao giọng trách:

- Hay! Không ngờ ngày thường người chắt phát thật thà, thế mà bây giờ lại biết dối người!

Nàng sửng sốt.

Độc Cô Thanh Tùng như cái bóng ma, đã mất dạng.

Nàng độ chừng chàng ẩn nấp đâu đấy, đợi nàng trở về Trang, chàng sẽ tiếp tục hành trình.

Nhưng, chàng nấp nơi nào? Quanh đấy, một vùng hoang dã, không một chồi cây, không một mô đất, một địa diện bình thản trải tận xa xa.

Nàng tỉnh ngộ.

Suốt mười năm trầm mặc, ít nói, ít cười, là cả một thời gian dài chàng âm thầm khổ luyện võ công. Chàng hoài bão tuyệt kỹ, đến cả Gia Gia và Thúc Thúc cũng không rõ thấu, thì nàng và mọi người khác có thể nào biết được?

Ai đã truyền tuyệt kỹ cho chàng? Đó là điều bí mật nàng cần khám phá hơn cả cái bí mật vừa khám phá.

Dĩ nhiên, càng thần phục võ công siêu thượng của chàng, bởi trong thoáng mắt tại chỗ đồng không mông quạnh chàng thi triển kinh công thế nào mà mất hình mất dạng, tốc độ đó chưa hẳn Gia Gia nàng có được.

Thanh Tùng đã bảo, chàng có mối oan cừ. Oan cừ truyền kiếp hay tự chàng tạo ra?

Nàng ghi lòng sẽ tìm hiểu, và nhất định sẽ không thối lộ cho ai biết sự kiện vừa phát giác.

Độc Cô Thanh Tùng lừa cho Công Tôn Bội Lâm quay nhìn lại sau, chàng liền giở bộ pháp Kinh Điện Phi Hồng thoát đi. Tà áo vừa phất rớt trong không gian, chàng đã là cái bóng mờ trên đường dài, hướng về nẻo Túc Thiên.

Không bao lâu chàng vào thành.

Đến nơi, chàng mới hay Liệt Mã Cuồng Sanh đã đến chiếc tháp bảy tầng tại Vạn Phật Tự, gỡ lấy ba tín vật của Tam Ma.

Hành động đó là một biểu lộ chấp nhận lời thách đấu.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức lo ngại.

Độc Cô đại thúc, tức là Liệt Mã Cuồng Sanh từ sau khi bị chín quái nhân dùng chưởng phong liên hợp gây trọng thương, đã trở thành thường nhân, huyền công siêu đẳng đã bị hủy diệt trọn vẹn. Nếu hôm nay, nhận lời thách đấu của Tam Ma, thì người phải xử trí thế nào?

Nhận lời thách đấu là nhận bản án tử hình, há Độc Cô đại thúc không biết như thế sao? Đã biết như thế lại còn nhận đấu, đại thúc y trọng vào đâu?

Độc Cô Thanh Tùng thấy cần phải tìm gặp cho được Độc Cô đại thúc hỏi xem có ý tứ gì lại dám làm liều như thế? Chàng phải hoạch định một kế sách bảo đảm an toàn cho người đào tạo chàng thành tay đại dụng.

Từ đứng Ngọ đến xế chiều, chàng quanh dọc, xuyên ngang khắp các nẻo đường trong thành Túc Thiên. Chàng vào cả tửu quán, khách sạn tìm kiếm.

Độc Cô đại thúc vẫn như hạc nội mây ngàn, trùng dương tắm cá.

Vầng thái dương từ từ trầm lặn phương Tây, hoàng hôn buông rủ, đêm tối sắp về. Độc Cô Thanh Tùng vẫn không gặp Liệt Mã Cuồng Sanh.

Chàng lần ra cửa thành Đông, rồi trở lộn vào thành hòa mình vào đám đông.

oOo

Đêm đã xuống từ lâu.

Trống lầu thành đã điểm hai tiếng.

Nơi bãi cỏ bên ngoài cửa Đông thành Túc Thiên, có năm sáu bóng người xuất hiện, đen mờ trong đêm tối.

Năm bóng đó chạy đi như bay về một gò đồng cách thành độ năm dặm.

Năm bóng đó vừa chạy vừa kháo chuyện với nhau. Có tiếng thốt:

- Liệt Mã Cuồng Sinh với tam chủ Hắc Thiết Tử Bài, Lam Lan Chủ Thủ, và Bạch Cốt Phan đêm nay sẽ khai diễn trường ác chiến trước chiếc tháp bảy tầng trên Vạn Phật Tự, chúng ta đừng bỏ qua dịp hi hữu này. Vì đó sẽ là một cuộc đấu kinh thần khiếp quỷ mà lịch sử võ lâm chưa từng có.

Tiếng phụ họa:

- Phải đấy, ta phải xem cho bằng được! Biết đâu, song phương cũng bị thương, mà Liệt Mã Cuồng Sinh hẳn phải có nơi mình hai chiếc Y Khâm Huyết Thư. Lúc đó, ta sẽ vương tay ra là chiếm được ngay. Ngao sò tranh đấu, ngư phủ thừa cơ. Bọn Hồng Hoa Tam Điểm Đạo chúng ta sẽ trở thành bá chủ võ lâm!

Có tiếng khác bàn:

- Đại ca nói thế, chứ theo chỗ tiểu đệ nhận thấy thì những kẻ hiếu kỳ dự khán cuộc đấu đêm nay sẽ gặp dữ nhiều lành ít đấy. Còn gì nguy hiểm hơn khi xem hai con hổ đấu nhau? Do đó, mình phải cẩn thận đề phòng. Họ sẽ không bao giờ dung tha những kẻ hiếu kỳ vụ lợi như bọn ta đâu? Đối với nhau, họ là thù, nhưng đối với ta, họ là đồng minh đó.

Hồng Hoa Tam Điểm Đạo vừa chạy vừa bàn luận luận.

Cách họ mấy trượng, có bóng người chạy theo họ. Bóng đó nghe chuyện điểm nụ cười nhẹ.

Đồng lúc đó, từ một phương hướng ngược chiều, độ hơn mười bóng người lao vút đến.

Mười mấy bóng đó vận áo đen, áo lam, áo trắng, tất cả đều dùng vuông lụa bao mặt, ngực áo có thêu một đầu lâu màu máu.

Những bóng đó đến gò đồng, liền tản mát ra nhiều nơi, núp mình dưới cỏ rậm.

Trên đỉnh gò, một khoảng đất trống bằng phẳng dùng làm bãi đấu trường.

Côn trùng eo óc vang lên, gieo thê lương trong đêm dài vắng lặng.

Cũng đồng lúc đó, từ xa một bóng trắng ung dung tiến đến đỉnh gò, không mau không gấp, như người vô sự thừa nhàn.

Bóng đó dùng vuông lụa trắng bao mặt.

Những kẻ hiếu kỳ ẩn nấp quanh gò, kêu khế đủ cho một mình nghe:

- Liệt Mã Cuồng Sanh!

Phải! Chính là Liệt Mã Cuồng Sanh, nhưng đi chân, con ngựa lông đỏ ngày nào vắng bóng.

Có tiếng thốt:

- Liệt Mã Cuồng Sanh đơn thân độc lực đến đây dự cuộc đấ, quả thật ngông cuồng hết sức! Tam Ma nào phải tay vừa? Cao ngạo quá chỉ sợ không thủ thắng nổi! Còn con Hồng Tông Liệt Mã ở đâu?

Đến đỉnh gò, Liệt Mã Cuồng Sanh đứng lặng, dáng dấp hết sức nghiêm trang, uy nghi như một thiên thần.

Một lúc sau, không gian đột nhiên vang động như có tiếng phần phật của y phục phất gió.

Tiếng động vừa dứt, ba bóng lam, trắng, đen đã xuất hiện trên đỉnh gò. Ba bóng đó cắm phập xuống quanh Liệt Mã Cuồng Sanh, thì ra ba chiếc tín vật Hắc Thiết Tử Bài, Lam Luân Chủy Thủ, và Bạch Cốt Phan.

Liên theo đó, từ ba phương hướng khác nhau, ba người lao đến đỉnh gò.

Đã đặt vững chân rồi mà bước người chưa dứt trận cười lạnh. Ba người vận y phục lam, hắc, bạch, bắt đầu phân ra ba hướng, tạo thành hình tam giác bọc Liệt Mã Cuồng Sanh vào giữa.

Trước cũng như sau, từ sự xuất hiện của vật đến sự xuất hiện của người, Liệt Mã Cuồng Sanh vẫn bất động, như không hề hay biết.

Tại một bụi cỏ rậm, bọn Hồng Hoa Tam Điểm Đạo đang lo sợ thay Liệt Mã Cuồng Sanh. Trông thấy lão bất động, chúng vừa kinh hãi vừa thán phục, khế bảo nhau:

- Anh em xem kia, chừng như Liệt Mã Cuồng Sanh có chỗ cậy nương nào đó, nên thản nhiên đến lạnh lùng. Kết cuộc chưa biết sẽ ra sao? Không chắc gì Tam Ma thắng?

Không ngờ, câu nói của người đó vừa dứt, thì bóng lam đứng trên đỉnh gò, mất hướng về phía Tây hừ lên một tiếng, quát to:

- Bọn nào đấy dám dòm ngó lên hành động của lão phu?

Bóng đó như chớp, vút mình lên không tà tà rơi xuống bụi cỏ, rồi lại vút trở lại đỉnh gò.

Bóng đó di động nhanh đến độ hai tiếng kêu rú phát lên từ bụi cỏ đồng một lúc với phút giây y trở về nguyên vị.

Tên đầu đảng Hồng Hoa Tam Điểm Đạo đã biết nhị đệ và tam đệ của hắn bị thảm tử rồi.

Hắn đau lòng như cắt, hắn toan chạy nhưng một mũi Chủy Thủ đã bay véo tới cắm phập vào trên đỉnh đầu hắn.

Trong thoáng mắt, ba tên đại đạo tại trại Hồng Hoa vì tánh hiếu kỳ đã tắt thở.

Bọn xem trộm cuộc đấu chứng kiến tình hình đều xám mặt, nín cả hơi thở cũng không dám phào ra.

Hắc Y Nhân cười, thốt với Lam Y Nhân:

- Còn bên góc phía Bắc kia, ngoài năm trượng, có mấy kẻ nữa, sao Lam huynh không tính luôn một thể?

Hắc Y Nhân nhướng đôi mày lên, dợm vọt mình lên. Liệt Mã Cuồng Đanh từ lâu bất động, không cần lưu ý đến chúng, thấy chúng phóng ý hung tàn quá, có ý giận. Nhưng trái với những tâm tánh thông thường, lão không phát tác bằng những lời nói hay những cử động mất bình tĩnh, lão chỉ cười khinh ngạo. Tràng cười như bất tận đập vào thính giác của Lam, Bạch, và Hắc Y Nhân như những nhát búa.

Hắc Y Nhân không chịu đựng nổi hần học:

- Liệt Mã Cuồng Đanh, người muốn gì mà cười cao lạnh lãnh như thế?

Liệt Mã Cuồng Đanh thu tiếng cười, nghiêm giọng thốt:

- Ước đấu đêm nay, cả thành Túc Thiên đều hay biết. Chính Liệt Mã Cuồng Đanh mới là người mà các vị thách thức, chứ những kẻ hiếu kỳ kia, họ có tội tình gì? Chẳng qua họ chỉ thỏa mãn tính hiếu kỳ, như vậy có đáng trách lắm chăng?

Hắc Y Nhân bật cười hắc hắc:

- Lão phu thân phận gì lại để cho ai muốn dòm ngó hành động lúc nào cũng được sao? Chúng muốn tìm cái chết phải cho chúng chết. Liệt Mã Cuồng Đanh nên lo lấy việc mình là hơn.

Thốt xong, y khẽ nhích động đôi vai.

Liệt Mã Cuồng Đanh quát to:

- Dừng lại!

Nhưng muộn mất rồi.

Hắc Y Nhân đã như chiếc pháo thăng thiên, vọt lên trên không, tà tà đáp xuống bãi cỏ góc Bắc. Từ nơi đám cỏ rậm có tiếng quát khẽ:

- Đánh!

Hắc Y Nhân vội thối lui năm trượng, không rõ y thối lui hay bị người phát ra tiếng quát khẽ trong kinh đạo đẩy lùi y lại. Y ngây người ngơ ngác một chút. Đoạn sấn tới.

Nhưng cũng y như lần trước, y lại lùi về vị trí cũ, nhanh chóng như bị ai nắm y vụt mạnh trở lại.

Hắc Y Nhân hừ lên một tiếng, hai cánh tay vươn ra, nhưng một đạo kinh lực từ đám cỏ cuốn tới.

Bùng!

Tiếp theo đó, Hắc Y Nhân rú lên, lảo đảo người, chập choạng lùi lại bảy tám bước, cố gượng cách nào cũng không được, liền ngã phệt xuống đất mồm khẽ gọi:

- Ân sư!

Im lặng hoàn toàn, y không còn rên rỉ gì nữa!

Bạch Y Nhân và Lam Y Nhân dù đã không thấy rõ tình trạng của Hắc Y Nhân, cả hai không chạy đến cứu giải, quay lại Liệt Mã Cuồng Đanh đồng hét lên:

- Liệt Mã Cuồng Đanh! Thế là nghĩa gì? Mi đã làm sao, hãy nói mau!

Liệt Mã Cuồng Đanh ngẩng mặt lên không, bật chuối cười dài đầy ngạo nghễ, đáp:

- Liệt Mã Cuồng Đanh này từ muôn thuở đi đâu cũng vẫn đơn thân độc lực, các người đừng tưởng rằng ta có kêu gọi sự viện trợ của ai đấy!

Lam Y Nhân sôi giận:

- Được rồi! Ta có thể bỏ qua việc đó, nhưng còn điều này, tại Bạch Mã Trang mi có lý do gì gánh vác việc người khác, hạ sát đệ tử của ta? Hừ! Chủ nhân của Lam Lâm

Chủ Thủ, Hắc Thiết Tử Bài, và Bạch Cốt Phan đêm nay sẽ lấy mạng mi đền tội công cuồng đó!

Đôi nhãn quang của Liệt Mã Cuồng Sanh kinh ngạc không ít, lạnh lùng đáp:

- Bạch Mã Trang? Ta làm gì tại Bạch Mã Trang?

Bạch Y Nhân hét vang như sấm:

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Đừng giả vờ nữa! Nếu đã dám làm thì phải dám nhận, đừng chối quanh, chẳng ai tin người được đâu! Hiện tại, chỉ có hai đường sống và chết thôi.

- Sống làm sao, chết làm sao?

- Muốn sống, phải trao hai chiếc áo của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, ngược lại là muốn chết.

Liệt Mã Cuồng Sanh cao giọng thốt:

- Nếu ta không giao hai vật đó, mà ta vẫn muốn sống thì sao?

Bạch y Nhân và Lam Y Nhân đồng quát:

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Vậy là mi đến giờ Diêm Chúa gọi rồi!

Thân hình cả hai nhích động, một vòng bên tả, một vòng bên hữu.

Đồng lúc đó quanh đài trường, có tiếng còi rú lên, rồi từ những bụi cỏ, nhiều bóng người đen có, lam có, trắng có, đứng phất dậy, phồng tính trên mười mạng.

Trước biến chuyển của cục diện, Liệt Mã Cuồng Sanh vẫn thản nhiên như thường. Chẳng những thế, lão lại cười giòn, cười mai mỉa khiêu khích. Lão thị bợn Lam Hắc Bạch Y Nhân, bên trong đài cũng như bên ngoài đài, không khác nào một hình nộm.

Dáng dấp ung dung của lão làm cho bọn người đối phương chột dạ. Uy danh lừng lẫy của lão trên giang hồ là một bảo chứng cho dáng dấp ung dung hiện tại, bảo chứng đó đã có lần sáng tỏ tại Ma Vân Phong trên Thiên Sơn, lúc đoạt hai chiếc Y Khâm Huyết Thư, và sự sáng tỏ hơn với sự lãnh hội tuyệt học trên Y Khâm Huyết Thư.

Trên đài trường, Bạch Y Nhân và Lam Y Nhân cứ đi vòng vòng quanh Liệt Mã Cuồng Sanh như hai con hổ thềm mồi mà sợ mồi. Còn bọn áo đen trắng lam bên ngoài thì càng lúc càng khép chặt vòng đai đến gần đài hơn.

Họ sợ Liệt Mã Cuồng Đanh ra mặt, nhưng họ tiếc. Công thì không hy vọng thủ thắng, mà bỏ đi thì như bỏ một dịp nghìn năm có một.

Đã biết bao nhiêu mạng người ngã gục trên con đường tìm hai chiếc Y Khâm Huyết Thư của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân. Thế mà giờ đây, hai chiếc áo đó lại hiện ra trước mắt, chỉ có những kẻ quá ngây thơ mới lờ đi được.

Nhưng không lờ được thì chúng phải làm sao?

Vừa lúc đó, một tiếng hú vọng lên, ngân dài trong không gian tịch mịch. Tiếng hú phát ra nơi góc Đông Bắc, cách đài trường hơn năm mươi trượng.

Chưa một ai nhận định rõ rệt tiếng hú thì một bóng trắng từ không trung vút xuống cục trường. Bóng trắng vừa chấm chân xuống đài, thì tiếng hú cũng vừa dứt. Bóng trắng là một Liệt Mã Cuồng Đanh thứ hai.

Lam Y Nhân và Bạch Y Nhân dừng chân lại liền khi bóng trắng xuất hiện, cả hai lùi lại ba trượng hơn.

Liệt Mã Cuồng Đanh thứ nhất trông thấy có kẻ giả dạng mình, sôi giận:

- Người là ai? To gan thế nào lại dám mạo dạng Liệt Mã Cuồng Đanh?

Liệt Mã Cuồng Đanh thứ nhì cũng sôi giận, quát trả:

- Câu hỏi đó, nếu ta dùng trở ngược lại người, thì người đáp thế nào?

Chỉ hai câu đối đáp cũng thừa giúp cho hai Liệt Mã Cuồng Đanh nhận ra nhau rồi. Nhưng cả hai vẫn giữ thái độ căm thù, nên người thứ nhất lùi lại mấy bước như để lấy đà sắp sửa xuất thủ, đồng thời quát to:

- Ta không cần hiểu người là ai, trước hết hãy trị tội mạo nhận rồi việc gì sẽ tính sau.

Liệt Mã Cuồng Đanh thứ hai cười to lên, đầy mai mỉa:

- Giả hay chân, giữa chúng ta không cần phải phân biệt vội, hãy thu dọn bọn ôn công cuồng nẩy cho đỡ bẩn mắt, rồi tính đến chuyện của mình.

Người thứ nhất hần học:

- Chủ nhân Lam Lâm Chủy Thủ, Hắc Thiết Tử Bài, và Bạch Cốt Phan ước đấu với ta, người can dự gì vào việc đó?

Người thứ nhì lạnh lùng:

- Chính ta mới là kẻ được ước đầy, ngươi là kẻ đến trước nhận phần, đừng mong tranh chấp với ta vô ích.

- Được rồi! Ngươi muốn chết, ta sẵn sàng nhường cho ngươi đó!

Liệt Mã Cuồng Đanh thứ hai hừ lạnh:

- Ta, Liệt Mã Cuồng Đanh có xem bọn Ma Vương Tử này ra quái gì, mà bảo muốn chết với muốn sống? Đừng nói là bọn này, đến cả chủ nhân của chúng, ta cầm như lũ vô dụng nốt.

Liệt Mã Cuồng Đanh thứ nhất tỏ ý kinh ngạc hỏi:

- Làm sao ngươi biết được chúng không phải là chủ nhân ba tín vật?

- Có gì khó khăn, chúng tự xưng là lão phu, chúng lại không có râu. Mà chủ nhân của chúng thì thuộc hàng tiền bối, nhưng thôi, rồi ngươi sẽ thấy ta đoán có sai không?

Tiếng chót buông đứt, Liệt Mã Cuồng Đanh thứ hai hừ lên một tiếng, vút mình lên không như bóng một cười cầu vòng, uốn cong đường vút lao xuống bọn Lam Bạch Y Nhân.

Cả hai không ngờ đối phương xuất thủ mau lẹ như thế, thoáng kinh hãi. Song chúng lấy lại bình tĩnh ngay. Đồng hét lên một tiếng, nối tay nhau đẩy kinh đạo do nội lực kết hợp dồn qua cánh tay hữu của Bạch Y Nhân vút đi thẳng đến Liệt Mã Cuồng Đanh thứ hai. Đồng thời bàn tay tả của Lam Y Nhân đưa ra trước mặt, ba vết sáng màu lam xẹt đi như ba viên phi đạn.

Liệt Mã Cuồng Đanh thứ hai đảo bàn tay xòe một phát, kinh phong lập tức cuốn tới chặn luồng khí đạo của đối phương, lại còn thổi bật ba vết sáng màu lam trở về nơi nguyên xuất.

Tiếp theo đó, Liệt Mã Cuồng Đanh thứ hai đưa thẳng tay kia tới, mấy ngón đều xòe ra, năm đạo chỉ phong vút đến tăng cường luồng chưởng phong như góp gió thành bão. Bàn tay đảo qua, đảo lại, chỉ phong vun vút tỏa ra như muôn ngàn mũi tên vũ vũ xé gió lao đi liên tục.

Lam Y Nhân thất sắc thét:

- Hàn Man Chỉ!

Cả hai dù muốn nhảy tránh cũng không còn kịp nữa. Hai tiếng rú vang lên, máu từ lỗ hổng tại ngực bắn ra, thân hình lao đảo...

Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai cười to, vút mình lên không, vọt đến bọn Lam Hắc Bạch Y Nhân đứng vây quanh đài trường. Lướt qua một vòng nhanh như chớp, Liệt Mã Cuồng Sanh chỉ rà nhẹ kinh đạo, thân hình chưa đến nơi là tiếng rú vang lên rồi.

Trong thoáng mắt, vòng đai Lam Hắc Bạch ba màu bị quét tan tành, tạo thành một đường viền đỏ như giòng suối máu uốn cong theo đài trường.

Một vài kẻ đã biết tình thế biến chuyển bất lợi, chạy đi từ lâu. Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai sục sạo tìm kiếm, nhưng Liệt Mã Cuồng Sanh thứ nhất dùng lối Truyền Âm Nhập Mật gọi:

- Hiền đệ! Bỏ đi, những kẻ không đáng chết, cần gì mình phải quan tâm đến chúng?

Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai liền phi thân trở lên đài.

Từ các bụi cỏ, chồi cây, nhiều người ẩn nấp chứng kiến cuộc đấu đều lắc đầu lè lưỡi trước thủ pháp ảo diệu của Liệt Mã Cuồng Sanh. Họ hết sức khâm phục bản lãnh siêu thượng của con người kỳ bác, song họ rất thắc mắc tại sao lại có đến hai Liệt Mã Cuồng Sanh, một bất động, một xuất thủ.

Trong hai người, ai chân ai giả?

Họ chưa rời chỗ nấp, cố ý đợi xem cả hai sẽ giải quyết trường hợp ra sao?

Họ tự hỏi, người ta làm những việc giả tạo để thủ đắc một mối lợi nào đó, chứ ai lại mạo nhận nhau để dẫn thân vào vòng nguy hiểm? Dù có vì danh, nhưng cái danh ngang giá trị sanh mạng, thì cái danh đó không hấp dẫn nhiều.

Thế tại sao cả hai cùng dành nhau là Liệt Mã Cuồng Sanh để ứng đấu với bọn khét tiếng hùng tàn bạo ác?

Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai biết rõ còn nhiều người ẩn núp quanh đài chờ xem giải quyết như lời đã tuyên bố trước đó, không dám nhìn nhận ngay. Liệt Mã Cuồng Sanh thứ nhất chỉ cao giọng thốt:

- Liệt Mã Cuồng Sanh không phải là một danh hiệu mà bất cứ ai cũng mạo nhận được, tội người to lắm đấy! Hôm nay, chỉ còn có cách là lấy võ công làm tiêu chuẩn

cho sự phân biệt giả chân. Nơi đây với xác chết của bọn Lam Hắc Bạch Y Nhân, cảnh trí đã ô uế lắm rồi, ta nên tìm chỗ khác độ chiều với nhau. Nào ta đi thôi!

Độc Cô Thanh Tùng, Liệt Mã Cuồng Sanh thứ hai, biết rõ Độc Cô đại thúc, Liệt Mã Cuồng Sanh thứ nhất, đã bị phá hủy võ công trở thành thường nhân, không còn sử dụng thuật khinh công cùng đi với chàng, cho nên khi dứt câu, chàng chồm tới, nắm cánh tay hữu của Độc Cô đại thúc vận kinh lực giở tuyệt kỹ Kinh Điện Phi Hồng vút lên trên không, phút chốc mất dạng.

Những kẻ núp sau chồi cây, bụi cỏ lắc đầu thán phục. Họ nghĩ tuyệt học của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Di Nhân quả xứng đáng cho hào kiệt giang hồ trước đây mười năm lao đầu vào tử cảnh cố đoạt cho kỳ được hai chiếc Y Khâm Huyết Thư.

Chỉ trong vòng hôm sau, cái tin Liệt Mã Cuồng Sanh tái hiện giang hồ, hạ sát ba danh thủ Hắc Thiết Tử Bài, Bạch Cốt Phan, và Lam Lâm Chủ Thủ tại tòa Cổ Tháp ngoài thành Túc Thiên được truyền bá khắp giang hồ. Quanh vùng Túc Thiên hơn đầu hết, đầu đề câu chuyện vẫn là cuộc ước đấu giữa Liệt Mã Cuồng Sanh và Lam Hắc Bạch Y Nhân. Trà lâu, tửu quán, góc chợ đầu đường, dân chúng gặp nhau là gợi đến chuyện ấy trước rồi mới đề cập đến việc khác.

Tình trạng đó bất lợi cho bọn Hắc Thiết Tử Bài, Bạch Cốt Phan, và Lam Lâm Chủ Thủ, trong khi chúng cần bành trướng thế lực khắp sông hồ. Gia dĩ, tự ái của chúng bị chạm mạnh.

Một chiến dịch được phát động ngay, cốt diệt khẩu bọn người oang oang ca tụng Liệt Mã Cuồng Sanh. Những kẻ đó chết cách thảm khốc, nạn nhân không có thương tích nào khác hơn là bị Chủ Thủ xuyên thủng ngực, hoặc Thiên Linh Cái bị chọc thủng năm lỗ, hoặc lưng bị ấn dấu bàn tay đen.

Do đó, lời ca tụng võ công của Liệt Mã Cuồng Sanh dần dần thưa hẳn, rồi bật luôn. Không còn một ai dám thốt thành tiếng, nhưng lòng hâm mộ vẫn nóng ngấm.

Sự kiện đó chứng tỏ thế lực của bọn ma đầu lớn, chúng có tai mắt khắp bốn phương, và thế lực đó phải đi đến một cái đích gì? Người ta đã khởi lo ngại cho vận kiếp võ lâm sẽ trải qua hồi điên đảo lớn lao.

oOo

Một hôm, trên đỉnh Đại Bàn Sơn thuộc tỉnh Chiết Giang, một con bồ câu xám quạt cánh bay lượn mấy vòng, sau cùng nó hướng về cánh rừng gần đó, nghiêng chiều bay hạ xuống. Một lúc sau, nó mất hút trong một động đá.

Động đá lộ thiên, rất rộng. Từ đầu ngoài chạy sâu vô trong có tất cả ba mươi hai tòa nhà đen xì, lối kiến trúc theo một họa đồ kỳ lạ, pho vẽ hùng vĩ uy nghi, như lúc nào cũng bao trùm sát khí. Nơi ngoài sơn cốc có một bia đá to lớn, khắc ba chữ nét bằng bắp tay: “Bàn Long Bảo”.

Con bồ câu trắng lượn qua dãy nhà ba mươi hai tòa một vòng, rồi chúi mình vào một tòa nhà hình tròn. Bên trong tòa nhà đó, khung cảnh âm âm trầm trầm, không khí như cô đọng trong lạnh lùng ghê rợn.

Cảnh huống đó là một cảnh huống hoang vắng âm u, tưởng chừng như không bao giờ có dấu chân người dẫm đến.

Nhưng tòa nhà vẫn có người, và có đến ba người. Cả ba ngồi ngay trên nền, không cần bàn ghế chi cả.

Người ngồi chính giữa là một lão già, râu ngắn, tóc dài bỏ xỏa phủ kín bờ vai, quần thành lộn. Chiếc áo đen của lão phản ánh đôi mắt sáng như đèn, thần thái của lão không khác nào một ác quỷ.

Vị ngồi bên hữu mặc áo màu lam, tuổi tác trung niên, ốm, xương gò má nhô cao, đôi mắt ba cạnh chiếu lạnh như luồng điện quang hung ác không kém người áo đen.

Vị ngồi bên tả vận áo màu trắng, khác với hai vị kia, y có gương mặt đẹp như ngọc, nhưng lạnh lùng như băng giá, toàn thân của y không thấy chỗ nào có màu máu tỏ ra con người còn sinh lực.

Con chim bồ câu xám bay vào, sập sện lượn trên đầu lão già áo đen tóc dài râu ngắn. Lão với hai tay bắt lấy, mở sợi giây đỏ cột nơi chân chim lấy mảnh giấy nhỏ cuộn quanh, vuốt thẳng ra đọc.

Đọc xong, lão lộ sắc giận, trao mảnh giấy qua cho người áo lam thốt:

- Bỗng bang, có tai mắt khắp cùng trong thiên hạ, có lý nào một Liệt Mã Cuồng Sanh mà tìm không ra tung tích chứ? Lão ấy lại chui xuống đất hay bay bổng lên trời?

Lam Y Nhân cười nhẹ một tiếng, đọc hai hàng chữ trên mảnh giấy:

- Song Phi Khách đã dời cư về Hồng Trạch Hồ. Phần Liệt Mã Cuồng Sanh thì chưa tìm ra tung tích. Nhưng tại Hoài Âm, trên con đường Đồng Thành, có một già một trẻ khả nghi.

Lam Y Nhân lại điểm tiếp nụ cười lạnh, trao mảnh giấy cho người áo trắng nói:

- Tạm thời, ta hãy bỏ qua việc Song Phi Khách. Sau khi hạ xong Liệt Mã Cuồng Sanh rồi hãy giở đến cũng không muộn. Nhưng có điều đáng lấy làm lạ là Liệt Mã Cuồng Sanh bao giờ cũng đi ngựa một mình, sao nay lại còn đeo thêm một thiếu niên, Cửu Long huynh nghĩ sao?

Hắc Y Nhân cầm giẻn đáp:

- Đêm đó, ngoài thành Túc Thiên bỗng nhiên lại có đến hai Liệt Mã Cuồng Sanh. Dĩ nhiên là phải có giả có thật, nhưng ai giả ai thật? Điều đó ta chưa cần biết đến, giờ đây theo tin báo một già một trẻ đó khả nghi, thì ta phải sai bọn đệ tử Huyết Minh xuất hành một phen, dò xét xem sao? Nếu im lìm bất động, bang chủ sẽ quở trách chúng ta đấy.

- Hừ! Bang chủ đã biết việc này rồi!

- Những kẻ bình thường còn nghe nói đến Liệt Mã Cuồng Sanh, Bang chủ là nhân vật nào lại không biết rõ?

Bạch Y Nhân đọc xong mảnh giấy, nghe Lam và Hắc Y Nhân bàn luận, khẽ cau mày, như trầm tư mặc tưởng.

Lam Y Nhân dạy qua hỏi:

- Bạch Cốt huynh có cao kiến gì chăng?

Bạch Y Nhân im lặng một chút, đoạn từ từ đáp:

- Theo chỗ tôi nhận xét, Liệt Mã Cuồng Sanh xuất hiện ngoài thành Túc Thiên đêm ấy không phải là người mà chúng ta đang theo dõi. Năm xưa, lão đã bị trọng thương tại Thiên Sơn do chín vị quái nhân bao mặt liên thủ đánh cho máu đổ đầu non. Mười năm qua vắng bóng giang hồ, dù cho lão còn sống đi nữa, vị tất đã làm gì được

việc? Có thể lão thu nhận môn đồ, truyền tuyệt học của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Di Nhân. Nếu không thì lão cũng tặng lại cho người nào đó trước khi chết với điều kiện là mười năm sau sẽ mạo xưng là lão để làm sống lại uy danh của lão trên giang hồ.

Lam Y Nhân cười hắc hắc:

- Cao kiến thay Bạch Cốt huynh! Luận như thế rất xác đáng! Nhưng sự kiện đã diễn ra tại thành Túc Thiên không thể gồm cả hai trường hợp thu nhận môn đồ và tặng Y Khâm Huyết Thư cho người khác được!

- Không phải vậy đâu! Lam Chủ huynh không lưu ý đến thần thái và âm thanh của Liệt Mã Cuồng Đanh thứ nhất sao? Tuy thần nhiên uy dũng, nhưng trước sau y không hề xuất thủ. Kể đến sau lại đòi phân biệt chân giả. Dĩ nhiên kẻ đó là giả rồi, nhưng giả mà chân là ở chỗ kẻ đó xử dụng đúng tuyệt học Cửu Âm Thần Công và Hàn Man Chỉ. Nếu không có Y Khâm Huyết Thư để nghiên cứu, thì làm gì kẻ đó biết được tuyệt học của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Di Nhân? Suy đó nghĩ ra, một Liệt Mã Cuồng Đanh bất động và một Liệt Mã Cuồng Đanh có tuyệt học của hai tiền bối, cả hai có liên hệ gì với nhau rồi... Người ta có thể mạo nhận nhau trên hình thức, chứ không ai mạo nhận được cái tài, là điều sở đặc riêng biệt.

Lam Y Nhân cười lạnh, đứng lên:

- Thế này thì ta phải làm một cuộc xuất hành mới truy cứu được giả chân!

Thốt xong, Lam Y Nhân khẽ nhích động thân pháp, trong thoáng mắt y đã khuất dạng bên ngoài.

Hắc Y Nhân gọi vọng theo:

- Bọn đệ tử Huyết Minh Cửu Long Đàn của lão phu sẽ tiếp trợ Lam huynh vậy! Nhưng Lam Y Nhân đã đi xa rồi, không một tiếng đáp lại.

Hắc Y Nhân căm giận, lão cất giọng lạnh lùng, phân trần với Bạch Y Nhân:

- Cửu Long Thần Ma này một đời hung hãn, chưa bao giờ thấy một kẻ nào dám xử sự vô lý với lão. Như Lam huynh thế này, nếu lão không nghĩ đến công sức vung bồi cũng cố bang môn từ ngày sáng lập, thì đừng mong Lam huynh thoát khỏi tay ta...

Bạch Y Nhân phụ họa với giọng căm hờn:

- Đối với Cửu Long huynh, Lam huynh có vị ể mấy phần mà y còn miệt thị hảo tâm, bất chấp sự tiếp trợ của lão huynh như thế, thì đối với Bạch Cốt Thần Ma này, Lam huynh có xem ra gì? Chính đệ đã nhiều lần bị Lam huynh khinh thường ra mặt. Đệ nghĩ từ ngày...

Bạch Cốt Đàn Chủ dừng lại một giây, cố nén sự căm hờn, giữ giọng bình tĩnh hơn, thốt tiếp:

- Bốn bang, từ lúc khai sáng đến nay, trừ Tổng đàn là nơi yếu điểm của Bang chủ ra, không một ai biết rõ đặt nơi nào, thì Cửu Long Đàn, Lam Chủy Đàn, Bạch Cốt Đàn của ba chúng ta phân thành cái thế chân vạc mà ỷ nương nhau. Cả ba chúng ta đều đồng lãnh trách nhiệm quản trị Trung Nguyên toàn cõi hàng ngàn hàng vạn phân đường từ biên ải đến tận đại giang Nam Bắc. Hai ta thì chẳng nói làm chi, chỉ có Lam huynh buông tánh kiêu ngạo ngông cuồng, miệt thị đến cả chúng ta. Đệ nghĩ đến sự chia rẽ giữa nhau mà lo ngại một ngày nào đó, võ lâm đồng tâm hiệp lực, các môn phái liên kết nhau lại, mình còn giữ nổi thế chân vạc nữa chăng?

Cửu Long Thần Ma ngời mắt căm hờn, gật đầu nhưng nín lặng.

Bạch Cốt Thần Ma đứng lên cáo từ, ra đến tận cửa, lại quay đầu nói vọng vào:

- Dầu sao, tôi cũng phải đến Hoài Âm xem sự việc trên đường Đồng Thành ra thế nào mới được.

Bạch Cốt Thần Ma dặm chân đánh bịch, thân hình đã vút lên không, không khác cánh hạc tung mây ngang trời lướt gió.

Cửu Long Thần Ma đợi cho Bạch Cốt Thần Ma khuất dạng, lão thả luôn một lượt chín con bồ câu xám cất cánh rời Bàn Long Bảo.

Đồng thời gian đó, tại huyện Hoài Âm, trên đường Đồng Thành một người tuổi độ trung niên, ăn vận theo đồng bộc, từng hành một thiếu niên mặc áo bố dài, cùng sóng bước có vẻ vội vàng.

Hai người ấy không ai khác hơn là Liệt Mã Cuồng Sanh cùng Độc Cô Thanh Tùng. Sau khi rời Túc Thiên, họ khởi hành về Linh Vụ Cốc trên Thiên Mục Sơn tìm hiểu tung tích hạ lạc của thân phụ Thanh Tùng là Thánh Kiếm Vũ Sĩ, và đề hoạch mưu định kế báo phục huyết hải thâm cừu.

Thời khắc vào giữa trưa, ánh dương buông nóng xuống đỉnh đầu, cả hai mồ hôi nhễ nhại. Tự nhiên trên không một con bồ câu sà mình xuống, vùn vùn trên đầu cả hai rồi vút bỗng trở lại trên không. Độc Cô Thanh Tùng không lưu ý lắm, nhưng Liệt Mã Cuồng Sanh lịch duyệt giang hồ, mục kích sự kiện đó, khẽ cau mày, thở dài.

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ hỏi:

- Đại thúc có việc gì đáng lo nghĩ mà buông tiếng thở dài như thế?

Liệt Mã Cuồng Sanh gật đầu:

- Có chứ! Diễn tiến tại Túc Thiên đêm vừa qua đã làm sống dậy mãnh liệt thính danh Liệt Mã Cuồng Sanh. Trong mấy ngày quay, chúng ta đã nghe nhiều kẻ thảm tử chỉ vì ca tụng thính danh của ta, rồi giờ đây như hiện diệt đã thấy, chim bồ câu xám kia bay lượn trên đầu, không phải là không có duyên cớ đâu? Ta lo ngại giang hồ từ đây sẽ xuất đầu lộ diện một tổ chức quan trọng của bọn đại ma đầu, thế lực vô cùng rộng lớn. Hiện diệt cũng như ta không thể nào lường được tầm ảnh hưởng tai hại...

Độc Cô Thanh Tùng nghe đại thúc nhắc đến việc thương dân vì ca tụng Liệt Mã Cuồng Sanh mà bị thảm tử bất ngờ, chàng lộ vẻ phần nộ rõ rệt:

- Bọn Ma Vưu Tử thâm độc như thế, tiểu diệt xin đại thúc cho phép tán tụng đại thúc luôn miệng, xem chúng sẽ thi thố những gì với tiểu diệt?

Liệt Mã Cuồng Sanh lắc đầu:

- Thanh Tùng hiện diệt! Không phải đại thúc sợ con ngộ hại, song đại thúc nghĩ rằng hiện tại chưa phải lúc chúng ta để lộ hành tung. Giả dĩ, chúng ở trong tối mà ta thì phơi mình ngoài chỗ sáng, ta sẽ bị phiền nhiễu biết đến lúc nào dứt mà lòng rảnh rang lo đến đại sự? Huống chi, chúng ta cần về đến Linh Vụ Cốc càng sớm càng lợi hơn, tránh gây sự làm chậm trễ hành trình. Ta đã tính xong một kế hoạch, bắt buộc ma đầu phải xuất hiện đối đương với ta, chừng đó hiện diệt mặc sức tung hoành.

Liệt Mã Cuồng Sanh liếc nhìn Độc Cô Thanh Tùng một thoáng chừng như hài lòng về sự trưởng thành của chàng về người cũng như về tài, lão tiếp nối:

- Thanh Tùng!

Lão muốn chỉnh tác phong của chàng, sợ rằng quen thói mà giang hồ thì cạm bẫy đầy dẫy, chàng sẽ bị hại dễ dàng, và đáng tiếc hận do một sơ hở nhỏ nhen.

Lão ngập ngừng tìm lời cho không chạm phải tự ái của chàng trai phương cương khí huyết, hiếu thắng kiêu hùng.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão:

- Đại thúc dạy chi?

- Dịch chưa đến mà hiền điệt đã sanh tánh kiêu căng rồi. Đó là điều đại kỵ đấy! Đại thúc sẽ nói rõ hơn vì sao con cần phải dè dặt. Con nên nhớ thế!

Độc Cô Thanh Tùng có vẻ thẹn, ấp úng nhận tội.

Liệt Mã Cuồng Đanh ôn tồn tiếp nối:

- Về đến Linh Vụ Cốc rồi, đại thúc sẽ nói nhiều hơn.

Vừa lúc đó, có tiếng vó ngựa vang lên, vó ngựa cuốn lốc bụi đường phía trước mặt xa xa.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -